

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne 28. 4. 2005
KRAJSKÝ SOUD BRNO
dne 16. 5. 2005 LV

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Jaroslava Tesáka, Ph.D., a Mgr. Bc. Radovana Havelce, v právní věci žalobce družstva **ADDORÉ, družstvo**, se sídlem v Brně, Purkyňova 99, právně zast. JUDr. Jiřím Spoustou, advokátem se sídlem v Brně, Příkrá 14, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Brně**, se sídlem v Brně, nám. Svobody 4, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 13.4.2004, č.j. 5988/2003/FŘ/130, **se z r u š u j e** a věc se mu vrací k dalšímu řízení.

II. Rozhodnutí Finančního úřadu Brno III ze dne 18.6.2003, č.j. 115021/03/290512/0281, **se z r u š u j e**.

III. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 5.225,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet JUDr. Jiřího Spousty, advokáta v Brně, Příkrá 14.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou dne 1.6.2004 u Krajského soudu v Brně se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13.4.2004, č.j. 5988/2003/FŘ/130, jakož i jemu předcházejícího dodatečného platebního výměru ze dne 18.6.2003, č.j. 115021/03/290512/0281, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě uvedl, že žalovaný nesprávně vyhodnotil skutkový stav, a to zejména důkazy předložené žalobcem v průběhu celého správního řízení a dále pak že ze zjištěného skutkového stavu vyvodil nesprávné právní závěry. Žalovaný potvrdil rozhodnutí správce daně, že žalobcem uplatněný nárok na odpočet daně v částce 119.840,- Kč

je neoprávněný z titulu nedodržení ustanovení § 19 odst. 1 zákona č. 588/92 Sb., a potvrdil názor správce daně, že žalobce nebyl v době prováděných prací původcem, ani vlastníkem odpadu, a tudíž že k likvidaci odpadu nebyl žalobce podle zákona povinen. Žalovaný se ve svých výrocích opírá zejména o jednotlivá ustanovení zákona č. 125/97 Sb., o odpadech a dále váže povinnosti spojené s likvidací odpadu na vlastnictví k nemovitosti, ve které se předmětné odpady nacházejí.

Oproti tomu žalobce trvá na všech svých stanoviscích, které uplatnil v průběhu celého správního řízení, a které jsou obsaženy zejména v jeho odvolání ze dne 21.7.2003 a dále v celém správním spise.

Nárok na odpočet daně má plátce, pokud jím přijatá zdanitelná plnění uskutečněná jiným plátcem použije při podnikání.

Zákon vymezuje v ustanovení § 2 pojem zdanitelné plnění tím, že se musí jednat o činnost vykazující všechny znaky podnikání. V poznámce pod čarou potom odkazuje na § 2 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění zákona č. 264/1992 Sb.

Imanentní znakem podnikání je i účast na podnikání jiných právnických osob. Jednou z forem této účasti je nabytí obchodního podílu v jiné společnosti, k němuž v tomto případě došlo při založení společnosti ADMA, spol. s r.o., přičemž vklad žalobce jako společníka této společnosti tvořily i nemovitosti. Při jednání o realizaci podnikatelského záměru žalobce (účasti na podnikání vznikající společnosti ADMA, spol. s r.o.), byla sjednána podmínka likvidace odpadů na nemovitostech se nacházejících na náklady žalobce. Je velice logické a běžné, že subjekt, který nabývá takový vklad si vymíní, že převáděný nemovitý majetek bude bez ekologických zátěží. Žalobce tento závazek převzal (shodně s žalovaným posuzuje žalobce předmětné odpady jako věc movitou, která není součástí nemovitosti a nesleduje její osud). Provedením likvidace odpadů prostřednictvím oprávněné osoby, realizoval žalobce svoji podnikatelskou činnost a přijal jako plátce daně z přidané hodnoty plnění uskutečněné jiným plátcem. Toto plnění bylo realizováno v příčinné souvislosti s podnikatelskou činností žalobce.

Žalovaný se rovněž podle názoru žalobce mýlí, jestliže argumentuje s odvoláním na zákon č. 125/1997 Sb., o odpadech na skutečnost, že žalobce byl oprávněn postupovat tak, že by likvidaci odpadů vymáhal po původci s.p. Tesla Brno nebo formou nárokování slevy kupní ceny u FNM, případně že nebyl povinen k likvidaci odpadů. Takový postup by byl právem žalobce, nikoliv jeho povinností, s jejímž nesplněním by zákon o dani z přidané hodnoty spojoval zánik nároku na odpočet. Žalobce tvrdí, že přijetím svého závazku k likvidaci odpadů v Protokolu o přípravě k předání a převzetí nemovitého majetku ze dne 18.5.1998 došlo k právnímu úkonu upravenému v § 3 odst. 5 zákona č. 125/1997 Sb., věta druhá („Původce odpadu se může odpadu zbavit pouze způsobem, který je v souladu s tímto zákonem a jinými právními předpisy. Na každého, kdo převezme odpady od původce, přecházejí povinnosti původce“). Žalobce má také za právně irelevantní hypotézu žalovaného spočívající v tom, že spojuje povinnosti vyplývající zejména z § 3 a § 5 zákona č. 125/1997 Sb., s vlastnickým právem k nemovitostem a jeho přechodem provedeným zápisem do katastru nemovitostí.

Žalobce tedy nadále tvrdí, že nárok na odpočet uplatnil v souladu se zákonem a má na něj nárok.

Pro úplnost uvádí, že správci daně i žalovanému žalobce podrobně vysvětlil celou problematiku v nedokonalosti a neúplnosti přebírání a předání veškerých závazků i pohledávek vázících se k privatizovanému majetku. Žalovaný dává žalobci za vinu to, že nevyužil všech svých práv, a to například možností daných usnesením vlády ČR č. 123 z 17.3.1993 a usnesením vlády ČR č. 455 z 24.6.1992, tj. že neuplatnil slevu z kupní ceny u prodávajícího, tj. u FNM ČR. V tuto chvíli má žalobce za to, jak výše uvádí, že je naprosto nadbytečné znovu vypočítávat veškeré kroky, které v tomto směru učinil a příčiny, které jej vedly k tomu, že slevu z kupní ceny nakonec neuplatňoval.

Žalobce se pouze omezuje na tvrzení, že žalovaný naprosto irrelevantně vyhodnocuje jednání žalobce v konečném důsledku za nezákonné, přičemž opírá se odvolává na usnesení vlády, která nejsou součástí právního řádu a nejsou tedy obecně závazným právním předpisem a dále práva vyplývající z těchto, pro žalobce nezávazných, usnesení vykládá jako povinnosti žalobce s jejichž nesplněním v příčinné souvislosti spojuje údajný neoprávněný odpočet daně.

Žalobce tedy tvrdí, že na nemovitostech, které nabyt kupní smlouvou s Fondem národního majetku ze dne 30.6.1992 se nacházely odpady pocházejí z výrobní činnosti bývalého s.p. Tesla Brno. Je skutečností, že žalobce sám provozoval do poloviny roku 1994 činnost, jejíž součástí byla produkce neurčeného množství odpadů, které se smísily s odpady původními. Žalobce nevyužil svého práva uplatňovat slevu z kupní ceny podle příslušných „Usnesení vlády“, práva uplatňovat likvidaci původcem Tesla Brno, s.p., ani práva na zajištění likvidace odpadů příslušným okresním úřadem. Žalobce po zkušenostech z jednání s FNM, situací v s.p. Tesla Brno a konzultacích na Magistrátu města Brna nevyužil tohoto, žalovaným tvrzeného práva z toho důvodu, že jeho případné úspěšné přiznání a následné vymožení jeho realizace vyhodnotil v rámci své podnikatelské úvahy jako časově i věcně neodhadnutelné.

Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Podle jeho přesvědčení žalobcem podaný výklad o převzetí závazku k likvidaci odpadu jako jeho spoluúčast na podnikání jiné právnické osoby je účelový a postrádá oporu v obecně platných právních předpisech. Jak vyplývá z popisu provedeného v odůvodnění napadeného rozhodnutí byl původcem předmětného odpadu, ve smyslu ustanovení § 2, odst. 12, zákona č. 125/1997 Sb., o odpadech, státní podnik TESLA Brno, tyto vznikly v době před provedenou privatizací a byly uloženy na pozemcích, které se při privatizaci staly vlastnictvím žalobce. V souvislosti s provedením privatizace žalobce povinnosti původce odpadu nepřevzal a k tomu nedošlo ani později, tedy do 25.10.1998, do kterého data pozemky vlastnil. Z tohoto pohledu je nutno konstatovat, že pokud v „Protokolu o přípravě k předání a převzetí nemovitého majetku“ ze dne 18.5.1998 přijal závazek odpady likvidovat, pak se zavazoval nakládat movitou věcí jiného vlastníka, aniž by žalobce měl řádný právní důvod opravňující jej k takové činnosti. V této souvislosti považuje žalovaný také za účelové tvrzení žalobce, že povinnost likvidace odpadu převzal na základě ustanovení § 3, odst. 5, zákona o odpadech, neboť v průběhu daňového řízení nepředložil žádný důkaz o převzetí odpadu od původce a žalovanému není znám žádný právní předpis, který by eventuálně umožňoval převzetí odpadu jednostranným právním úkonem. Z uvedené je zřejmé, že neoprávněné nakládání s cizí věcí není možno považovat za činnost související s podnikáním žalobce, tedy činností podmiňující vznik nároku na vrácení odpočtu DPH. Ve zmíněných souvislostech je bezpředmětná i úvaha žalobce o právu či povinnosti k likvidaci odpadů vyvozeném žalovaným z ustanovení zákona

o odpadech, neboť v odůvodnění napadeného rozhodnutí je postup při likvidaci ekologických závazků vzniklých před privatizací zmíněn v souvislosti s tvrzením žalobce o údajném převzetí závazků k likvidaci odpadů a z uvedeného vyplývá, že neexistuje žádný důkaz o tom, že by žalobce závazek k likvidaci odpadu převzal. Námitka, která vytýká žalovanému, že údajně spojil povinnosti vyplývající z ustanovení § 3 a § 5 zákona o odpadech, s vlastnickým právem k nemovitostem vychází dle názoru žalovaného z nepochopení textu odůvodnění napadeného rozhodnutí. To zmiňované spojení jednak neuvádí a údaje o přechodu vlastnictví vkladem do společnosti ADMA, s.r.o. zmiňuje z toho důvodu, aby bylo zřejmé, že se v projednávaném případě jednalo o likvidaci cizích odpadů na cizím pozemku.

Žalovaný nevyvozoval žalobcem tvrzené závěry, ale použil je pro objektivní vykreslení celkového obrazu posuzovaného případu. Tvrzení žalovaného o smísení odpadů vzniklých jeho činnostmi do odpadů vzniklých činnostmi TESLA Brno, s.p., před privatizací pokládá žalovaný za účelové, neboť v protokolu o jednání ze dne 2.6.1997 o nich uvedl, že jsou vlastnictvím TESLA Brno, s.p., a v žádném případě nepochází a ani nemohou pocházet z činnosti právního předchůdce žalobce. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce změnil svůj názor k vlastnictví odpadů zásadním způsobem a sám neuvedl ani nepředložil důkaz o tom, že by jeho tvrzení o vlastnictví části odpadů mělo reálný základ. Ani uváděné negativní zkušenosti s jednáním na FNM o řešení situace TESLA Brno, s.p., a konzultace na Magistrátu města Brna nejsou důvodem k tomu, aby žalobce na jejich základě mohl jednostranným úkonem rozhodnout o likvidaci odpadu a považovat tuto činnost jako sloužící k dosažení obratu za jeho zdanitelné plnění.

V replice pak žalobce setrval na svém stanovisku s tím, že žalovaný přijal zavádějící výklad reálně vzniklých a existujících právních skutečností, který vede k právním závěrům neslučitelným s rozumným a přirozeným výkladem práva. Dle právního názoru žalobce stanovisko žalovaného odporuje smyslu zákona o odpadech, neboť z ustanovení odst. 5 § 3 zákona o odpadech *expresis verbis* vyplývá, že na každého, kdo převezme odpady od původce, přecházejí povinnosti původce.

Žalobce dále nemůže pominout tu skutečnost, že žalobce od samého počátku řešení problematiky odpadů tvrdí a žalovaný na tato tvrzení absolutně nereaguje, že sám žalobce, (přesněji MVT kooperativ Brno, družstvo) po dobu mnoha měsíců jako svůj předmět činnosti realizoval výrobu kontinuálně navazující bez přetržky na činnost TESLA, Brno, s.p., s tím, že touto činností produkoval naprosto stejné odpady jako dříve produkoval státní podnik. V době provádění kontroly se žalovaný vůbec nepokusil řešit tento významný problém, a to zřejmě z logického důvodu, že toto nebylo a není možno objektivně došetřit. Pokud platí tento právní stav, tak potom platí, že předmětné odpady mohly vzniknout buďto z 99 % z činnosti TESLA Brno, s.p., ale zrovna tak z 99 % z činnosti žalobce.

Žalobce zastává názor, že žalovaný jako správce daně musí své závěry stavět pouze a jen na reálných a nezpochybnitelných svých revizních zjištěních podložených objektivně platnými doklady (výrobní výkazy, skladové listy, platné protokoly o kontrole stavu odpadu, apod.). Dle právního názoru žalobce žalovaný nemůže činit závěry a následně vyvozovat sankce ze zjištění vzniklých z obchodní korespondence, která sice souvisí s danou problematikou, ale ze které stejně tak jednoznačně vyplývá, že daný problém nebyl dořešen, a to navíc ne z viny žalobce.

Žalobce má dále za to, že žalovaný jako správce daně dále nemá právo hodnotit jednání a na ně navazující platně učiněné právní úkony a z nich vzniklé platně uzavřené závazkové vztahy. Žalovaný se totiž podrobně zabývá otázkou obchodních a jiných vztahů mezi žalobcem a dřívějšími vlastníky, jak odpadů, tak i nemovitostí, ve kterých se odpady nacházejí. Žalovaný činí závěry o chování žalobce s tím, že pro takto subjektivně učiněné závěry nemá žádné opodstatnění v žádné obecně platné kogentní právní normě. Žalobce trvá na tom, že veškeré žalobcem posuzované a negativně vyhodnocené závazkové vztahy byly žalobcem učiněny správně, neboť tento se řídil dispozitivními právními normami, které jej v žádném z žalobcem uváděném příkladu v jeho jednání neomezovaly a již vůbec mu v žádném případě jeho jednání nezakazovaly. Žalovaný se tedy takto pojatým výkladem a hodnocením žalovaného dopouští toho, že nerespektuje základní ústavní princip, který zní: „vše, není zákonem zakázáno, je dovoleno“.

Rovněž žalobce odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a zdůraznil, že při aplikaci zákona je zapotřebí dát přednost takovému výkladu, který je rozumný a odpovídá přirozenému smyslu pro spravedlnost.

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené výroky rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, při splnění podmínek vyplývajících z ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas.

Předmětem přezkumného řízení soudu je zákonnost rozhodnutí žalovaného ze dne 13.4.2004, č.j. 5988/2003/FŘ/130, kterým bylo podle § 50 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu Brno III ze dne 18.6.2003, č.j. 115021/03/290512/0281 (dodatečný platební výměr na daň z přidané hodnoty), kterým byla žalobci dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 3. čtvrtletí 2000 ve výši 119.840,- Kč. Důvodem dodatečně vyměřené daně z přidané hodnoty za předmětné zdaňovací období byla skutečnost, že správce daně neuznal žalobcem uplatněný nárok na odpočet daně v případě zdanitelného plnění ze dne 2.8.2000 a 13.9.2000 na základě faktur ze dne 2.8.2000 a 13.9.2000 za opravu a vyčištění kanalizace a výrobu podlahy do provozovny neutralizace. Správce daně uplatněný nárok na odpočet daně v prvním případě ve výši 115.000,- Kč, ve druhém ve výši 4.840,- Kč, posoudil jako neoprávněný s odkazem na závěr daňové kontroly, při níž zjistil, že žalobce v době prací souvisejících s likvidací odpadu nebyl jeho původcem ani vlastníkem. Za původce odpadu označil správce daně státní podnik Tesla Brno, v likvidaci (dříve Tesla Brno, státní podnik). Oprávněnost nároku na odpočet daně ověřoval správce daně v průběhu daňové kontroly a výzvou ze dne 19.2.2003, č.j. 30701/03/290932/6824 vyzval žalobce k předložení důkazních prostředků k prokázání oprávněnosti nároku na odpočet daně podle § 19 zákona o dani z přidané hodnoty. Uplatněný nárok na odpočet doložil žalobce fakturami ze dne 2.8.2000 a 13.9.2000, návrhem cen za zneškodnění odpadů ze dne 10.12.1998, objednávkami prací, programem odpadového hospodářství ze dne 22.4.1997, protokolem o přípravě k předání a převzetí nemovitého majetku ze dne 18.5.1998 a dále výpovědí sepsanou dne 28.4.2003, č.j. 89892/03/290932/6824. Zásadním důvodem, pro který správce daně neuznal nárok na odpočet z předmětných faktur byla skutečnost, že podle jeho názoru žalobce provedl likvidaci cizího odpadu z cizího majetku, k likvidaci odpadu nebyl

povinen, jednalo se o odpady vzniklé před privatizací, přičemž žalobce zásadně nedoložil, že by práce byly prováděny v době, kdy byl žalobce vlastníkem nemovitostí. Tvzení žalobce o odpadech vytvořených také vlastní činností nebylo ničím doloženo. Přijaté zdanitelné plnění nebylo podle závěru správce daně použito při podnikání a nebyly tak naplněny podmínky § 19 odst. 1 zákona o daních z přidané hodnoty.

Pravomocné rozhodnutí správního orgánu přezkoumává soud v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s.ř.s. v těch mezích a z těch hledisek, které žalobce v podané žalobě uvede. Rozsahem žalobních námitek je soud v tomto řízení vázán.

Žaloba je důvodná.

Právní otázkou v přezkoumávané věci je, zda žalobci vznikl nárok plátce daně z přidané hodnoty na odpočet této daně za podmínek vyplývajících z ustanovení § 19 zákona č. 588/1992 Sb., o daních z přidané hodnoty, ve znění platném pro přezkoumávanou věc. Toto ustanovení upravuje nárok plátce na odpočet daně při splnění určitých, zákonem přesně stanovených, podmínek. Stanoví současně, v jakých případech má plátce na odpočet daně nárok. Nárok na odpočet daně má plátce, pokud jím přijatá zdanitelná plnění uskutečněná jiným plátcem použije při podnikání nebo při činnosti vykazující všechny znaky podnikání kromě toho, že je prováděna podnikatelem. Nárok na odpočet daně v zásadě prokazuje plátce daňovým dokladem zaúčtovaným podle zvláštního předpisu, který má všechny zákonem předepsané náležitosti a který byl vystaven plátcem. Pojem zdanitelné plnění vymezuje zákon v ustanovení § 2 tak, že se musí jednat o činnost vykazující všechny znaky podnikání. Uskutečněním zdanitelného plnění rozumí zákon o daních z přidané hodnoty stav faktický, realizaci plnění v příčinné souvislosti s podnikatelskou činností a použití k dosažení obrátu.

V průběhu daňového řízení žalobce uplatnil nárok na odpočet daně z přidané hodnoty v souladu se zákonem a doložil uplatněný nárok daňovým dokladem. Skutečnost, že ke zdanitelnému plnění došlo, žalovaný nezpochybnil a jeho závěr, že nárok na odpočet daně nelze uznat jen proto, že žalobce provedl likvidaci odpadu, k níž nebyl povinen, nemůže obstát. Povinnosti právnických a fyzických osob při nakládání s odpady, jakož i podmínky pro předcházení vzniku odpadů upravuje zákon č. 125/1997 Sb., o odpadech, ve znění pozdějších předpisů. Odpad definuje tento zákon jako movitou věc, která se pro vlastníka stala nepotřebnou a vlastník se jí zbavuje s úmyslem ji odložit, nebo která byla vyřazena na základě zvláštního právního předpisu. Nebezpečným odpadem je odpad, který má jednu nebo více nebezpečných vlastností uvedených v příloze č. 2 tohoto zákona. Zneškodňováním odpadů se rozumí takové nakládání s nimi, které vede k trvalému zabránění škodlivým vlivům na složky životního prostředí (§ 2 odst. 7). Původcem odpadu se rozumí právnická osoba, při jejíž činnosti vzniká odpad, přičemž původce odpadu se může odpadu zbavit pouze způsobem, který je v souladu s tímto zákonem a jinými právními předpisy. Povinnosti původců odpadů stanoví zákon v ustanovení § 5, přičemž ustanovení § 3 odst. 5, věta druhá stanoví, že na každého, kdo převezme odpady od původce, přecházejí povinnosti původce uvedené v § 5 tohoto zákona. Podle § 5 odst. 4 tohoto zákona oprávněná osoba, která převezme od původce odpady, přejímá na sebe též veškeré povinnosti původce stanovené tímto zákonem.

Správce daně nezpochybňuje, že k faktickému uskutečnění zdanitelného plnění v dané věci došlo a nezpochybňuje ani doklady předložené žalobcem. Jeho tvrzení, že se jednalo o odpady vzniklé před privatizací, k jejichž likvidaci nebyl žalobce povinen, však nemůže obstát proto, že je v příkrém rozporu s ustanovením § 3 odst. 5 zákona o odpadech. Soud

nezpochybňuje, že odpad je samostatnou movitou věcí a k jejímu převzetí je proto zapotřebí smlouvy, jak uvádí žalovaný. Správce daně však opomenul, že závazek může vzniknout nejen ze smlouvy, ale také přímo ze zákona – v tomto případě s odkazem na ustanovení § 3 odst. 5 zákona o odpadech. Kromě toho žalobce převzal veškeré závazky i pohledávky k privatizovanému majetku a jeho tvrzení, že na nemovitostech, které nabyt kupní smlouvou uzavřenou s Fondem národního majetku dne 30.6.1992, se nacházely odpady pocházejících z výrobní činnosti privatizovaného podniku, jakož i neurčené množství odpadů pocházejících z činnosti samotného žalobce, nebylo nijak zpochybněno. Aby bylo možno závěry správce daně akceptovat, muselo by se jednat o závěry logicky zdůvodněné. Výklad, který správce daně přijal, by však mohl vést až k absurdním závěrům, že k likvidaci odpadu vlastně není povinen nikdo, protože v tomto případě zákon nikomu výslovně žádnou povinnost likvidovat odpad v režimu zákona o odpadech neukládá. Byl-li původcem odpadu státní podnik, který žalobce nabyt privatizací, a následně pak žalobce s odpadem fakticky nakládal jako nástupce původce odpadu, na něhož povinnosti původce odpadu přešly jako závazek vázící se k privatizovanému majetku, lze rozumným výkladem práva dovodit i dopady ustanovení § 3 odst. 5 zákona o odpadech na daňové povinnosti žalobce.

Správce daně rovněž opomenul závazek žalobce k likvidaci odpadů dle protokolu ze dne 18.5.1998 o přípravě k předání a převzetí nemovitého majetku. Nezpochybnil-li žalovaný, že žalobce fakticky likvidoval odpad, jehož původcem byl privatizovaný státní podnik a je nepochybné, že fakturované práce mají bezprostřední souvislost s likvidací odpadů, pak jeho rozhodnutí o dodatečném vyměření daně z přidaného hodnoty z titulu neuznání nároku na odpočet daně uplatněný v souvislosti s likvidací nebezpečných odpadů, popírá jak atributy rozumného výkladu práva, tak i logické usuzování.

Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem dospěl soud k závěru, že žalobou napadené správní rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v rozporu se zákonem a soudu proto nezbylo, než na základě včas a důvodně podané žaloby rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). Protože prvostupňové správní rozhodnutí trpí stejnou vadou, zrušil soud také rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které vydání žalobou napadeného rozhodnutí předcházelo (§ 78 odst. 3 s.ř.s.). Protože soud rozhodnutí žalovaného zrušil, vyslovil současně, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.).

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Úspěšnému žalobci tak přísluší právo na náhradu nákladů řízení, které představuje odměna za právní zastoupení advokátem, a to podle sazby vyplývající z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Soud přiznal odměnu za tři úkony právní služby – převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, podání repliky a tři paušální částky ve výši 75,- Kč za jeden úkon právní služby. Odměna advokáta tak činí 3.225,- Kč. Spolu se zaplaceným soudním poplatkem ve výši 2.000,- Kč činí náklady řízení celkem 5.225,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, je přípustná kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. s.ř.s., kterou lze podat

do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně, a to ve dvou vyhotoveních. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Brně dne 7.4.2005

Za správnost vyhotovení:
Blanka Hladíková

Hladíková

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v.r.
předsedkyně senátu